

[Hanne Reintoft.]

forslag. Hvis man kender lidt til de mekanismer, der er bag ved kvindernes manglende evne til at klare sig, så kan man sige til sig selv, at mange kvinder, der efter endt studietid går hjemme hos børnene et par år, aldrig kommer i gang igen, hvis manden først er begyndt at tjene penge, og en kæmpe studiegæld bliver prisen for, at hun begynder at være i erhverv, sammen med kostbare børnepasningsudgifter.

Det er svært at få nytænkning i denne regering, men disse problemer ligger så klare — og de har været diskuteret også i dag og i årevis som et af vores store problemer — at jeg synes, man kunne forvente, at man i hvert tilfælde havde en holdning til dem.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages kl. 14.

Mødet udsat kl. 12.27.

Mødet genoptaget kl. 14.

Forhandlingen genoptages.

Poul Boeg (CD):

Hr. Ingolf Knudsen har jo allerede gjort rede for centrum-demokraternes stilling til uddannelsesproblemerne. Det har partiets fulde opbakning, og når jeg har tilladt mig at bede om ordet, er det blot, fordi jeg — ikke mindst da jeg jo som universitetslærer har disse problemer tæt inde på livet — har følt trang til at gøre et par supplerende bemærkninger.

Disse bemærkninger skal udelukkende dreje sig om det, der er blevet nævnt af så mange ordførere, nemlig en målsætning for undervisningen. Langt de fleste har jo ment, at en sådan burde opstilles — med undtagelse måske af hr. Morten Lange, der ganske vist også talte om målsætning, men jeg forstod ham nærmest sådan, at hans forhold til målsætning var det samme som præstens forhold til synd, nemlig at han var imod den. De fleste af os er vist enige om, at en målsætning er væsentlig.

Der har inden for pædagogikken været en meget klar og tydelig udvikling, nemlig bort fra det, som i hvert fald de lidt ældre af os specielt kender, nemlig indterpningen af en lang række positiviteter, en forholdsvis gold udenadslæren, sådan som vi først mødte den i skolen med årstal og matematiske formler og latinske remser og ditten og datten, og sådan som jeg senere som jurist mødte den på universitetet, hvor man skulle kende en lang række forældelsesfrister og strafferammer og lovparagraffer og meget andet udenad. Vel i nogen grad som et oprør mod denne form for undervisning gik man over til dette, der nu er så moderne, nemlig at man skal lære færdigheder. Det er også meget væsentligt at besidde en række færdigheder. Man koncentrerer sig om sådan noget som at lære at fremstille et stof systematisk, at give en kritisk analyse af teorier og meninger, at vurdere forskelle og ligheder i forskellige situationer, at forstå indre sammenhænge mellem tingene, at opdække brist i en logisk tankegang osv., osv. Alle disse færdigheder er absolut meget væsentlige. Det, som efter min mening er fejlen og det farlige — og det, som jeg gerne har villet præcisere — er blot dette, at det er en misforståelse at tro, at man kan lære færdigheder af denne art, hvis man ikke har et solidt og grundigt fundament af kundskaber at bygge på.

Kundskabstilegnelse, lærdom, på den ene side og generelle færdigheder på den anden side bør ikke opstilles som et enten-eller, når det drejer sig om målet for en undervisning. Det bør være et både-og for undervisningen, og kundskaberne må fortsætte med at være det fundamentale. Jeg mener, det er samfundsmæssigt meget risikabelt, hvis man fortsætter med den nedvurdering af kundskaber, der nu er ved at blive mere og mere populær. Det rigtige må efter min mening være, som der står i „Hellige flamme“, at kundskab er stammen, som evigt skal stå.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Når jeg ønsker at tage ordet nu, skyldes det til dels fru Hanne Reintofts indlæg. Der pukkes altid og ofte på, at arbejderbørn ikke har mulighed for at få nogen uddannelse. Heri kan vi ikke være enige.

For det første vil jeg gerne have lov til at stille et spørgsmål til os alle sammen: hvor-